

En pdf-artikel fra www.salmedatabasen.dk

Små salmer om store emner – Om at skrive salmer til epistlerne

Af Lisbeth Smedegaard Andersen

Publiceret i august 2020

Små salmer om store emner

– Om at skrive salmer til epistlerne

Af Lisbeth Smedegaard Andersen, salmedigter og cand.teol. et art.

Evangelierne er grundstammen i Det Nye Testamente. De skildrer ikke alene begivenhederne omkring Jesu liv og død, men fortæller også om hans undere og helbredelser, samtaler og lignelser. Det er fra evangelierne, vi kender de personer, han omgav sig med, og det er herfra, kunstnerne har hentet motiverne til deres dejligste billeder, og præsterne stof til deres bedste prædikener. Brevene – eller epistlerne, som de kaldes – er med de mange refleksioner, fortolkninger, formaninger og vejledninger ikke nær så anskuelige, og derfor har de ikke på samme måde som evangelierne været folkeeje. I evangelierne er vi midt i begivenhederne. Med epistlerne træder vi et skridt tilbage og overvejer, hvad det hele egentlig betyder for vores liv og dagligdag, og det gustne overlæg kan aldrig stå mål med fortællingens umiddelbarhed.

Ikke desto mindre er epistlerne ældre end evangelierne, og det siger noget om, hvor vigtigt det har været for apostlene og de tidlige menigheder at fastholde troen og den nye frihed, Jesus havde forkyndt og vundet gennem sin død og opstandelse. Brevene forudsætter kendskab til Jesu liv, men vidner om den ildhu, brevskriverne har lagt for dagen, når de skulle forstå, fortolke og forklare, hvad det betød at være et kristent menneske.

Epistlerne har sammen med evangelierne dannet grundlaget for kirkens teologi og lære. Tidligere var epistellæsningen derfor en naturlig del af gudstjenesten, ligesom det var god skik, at præsten inddrog epistlen i sin prædiken. Det er ikke så almindeligt mere. Måske fordi mange af epistlerne med deres praktiske anvisninger kan virke lidt kedsommelige: Hvordan løste man stridigheder om rent og urent, hvordan skulle man forholde sig til familien, ægtefællen, jøderne, hedningerne, myndighederne, de frafaldne og de sværmeriske – spørgsmål, der føles irrelevante i dag. Til gengæld mærker man apostlenes omsorg for deres menigheder. Epistlerne minder i passager lidt om en bekymret fars eller mors formanende breve til børn, der er flyttet hjemmefra og nu skal klare sig på egen hånd: Selvfølgelig skal børnene have deres frihed, men de skal helst spares for alt for mange dumheder. Så den formanende tone gør, at vi holder mere af evangelierne end af brevene: Ingen børn bryder sig om løftede pegefingre.

Det har ført til, at epistlerne ofte får en stedmoderlig behandling i gudstjenesten. I nogle gudstjenester udelader man helt epistelteksten til fordel for en gammeltestamentlig tekst, der er mere poetisk og letforståelig, og kirkegængerne savner sjældent epistlen, fordi den er svær at forstå og endnu sværere at huske. *Bibelen 2020* på nudansk kan være en god hjælp, men det samme kan en salme. Det, man selv synger og lægger stemme i, huskes meget bedre. Men der findes ikke mange nyere epistelsalmer.

Baggrunden for epistlerne

Når jeg begyndte at skrive epistelsalmer, var det dog af en lidt anden grund. Jeg kom nemlig til at tænke på, at kirkens situation i dag godt kan minde om situationen på Paulus', Peters og Johannes' tid. Der er mange døbt, men der er også mange, der savner viden om, hvad kristendom er, og hvad det indebærer at være et kristent menneske.

Da epistlerne blev til omkring år 50 – altså kun 20 år efter Kristi død – var apostlene allerede kommet langt omkring med evangeliet, og der var nye menigheder i meget af den daværende civiliserede verden. I Apostlenes Gerninger kan man se, at det var ikke lige nemt alle steder; men nogle steder lykkedes det. Kristendommen slog rod, apostlene døbte nogle mennesker eller et par husstande, grundlagde små menigheder og blev hos dem i nogen tid, før de drog videre. Men det betød jo ikke, at de nye kristne dermed var ”udlært”. Kristendommen var stadig ny og fremmed for den tankegang, de var vokset op med, og som omgav dem. De havde mange spørgsmål, og det er disse spørgsmål, apostlene prøver at besvare i deres breve. Og brevene har været værdsat. De blev læst i den menighed, de var stilet til, men de blev også gemt og skrevet af, så indholdet kunne deles med andre menigheder. Det vil rent historisk sige, at epistlerne ikke alene er blevet læst i kirkerne fra gammel tid; men de har også dannet grundlag for den teologi, der har formet kristendommen i en stadig dialog med det omgivende samfund. Paulus er den første kristne teolog, og han banede vejen for kirkefædre og for de kommende teologer.

Med udviklingen i den moderne verden er kirkens situation kommet til at ligne disse tidlige år, hvor epistlerne blev skrevet. I dag kommer der mange nye mennesker i kirken, der måske nok er blevet døbt, men som i mange tilfælde er vokset op uden at have stiftet nærmere bekendtskab med kristendommen hjemme eller i skolen. De har måske interesseret sig for forskellige åndelige bevægelser; men når de dukker op i kirken, er det udtryk for, at de søger et holdepunkt og

gerne vil vide, hvad kristendommen går ud på, og hvordan man lever som kristen i det daglige. Deres spørgsmål er selvfølgelig farvet af vores tid, men grundlæggende ligner de dem, de første kristne stillede til apostlene. Hvad betyder det at være Guds barn? Hvad går næstekærligheden ud på?

Epistlernes anliggende

At være kristen er at vide sig elsket af Gud. Men når man nu har hørt præsten gentage det gang på gang, så kunne der måske være et tænksomt menneske i menigheden – eller endog en konfirmand eller en konfirmandforælder – der spurgte sig selv om, hvad det egentlig vil sige. Ja, hvilken forskel gør det at være elsket af Gud? Eller sagt med nutidens kontante sans for realiteter: Hvad kan jeg bruge det til?

Det siger apostlen Johannes en hel del om i sit første brev. Nu ved vi jo ikke med sikkerhed, hvem der har skrevet Johannesbrevene; men de minder i billedsprog og tone om Johannesevangeliet, så de er formentlig udgået fra den samme kreds. Ligesom Johannesevangeliet bevæger Første Johannesbrev sig mellem lys og mørke, kærlighed og had, og der er mange gentagelser. Så det kan være svært at holde styr på meningen, når han i epistlen til 1. søndag efter trinitatis (1. Joh. 4,16b-21) siger, at ”Gud er kærlighed, og den, der bliver i kærligheden, bliver i Gud, og Gud bliver i ham. Deri er kærligheden fuldendt i os: at vi har frimodighed på dommens dag”. Men det kan siges ret kort: Guds kærlighed giver frimodighed:

At vide sig elsket af Gud er at tro
at tillid kan gro i det nære
når jeg er i ham og han lever i mig
er kærlighed ét med at være

så får jeg frimodighed nok til at tro
at kærtegn og ord kan forandre
at sidde en eftermiddag på en bænk
og dele erfaring med andre

Frimodighed er et dejligt ord, og hvem har ikke brug for et frit mod i dag, hvor verden trænger til mennesker, der tør handle og engagere sig. Det gælder de store opgaver, som nogen må påtage sig at løse, men samtidig er vores verden blevet så

uoverskuelig, at den enkelte kan tvivle på, hvor meget hans eller hendes handlinger i grunden betyder i den store sammenhæng. Det kan virke lammende, men det er jo også vigtigt at have et frit mod i det nære og almindelige liv med alle dets bekymringer og pligter. Frimodigheden er til dagligt brug og viser sig i det små:

at bage et brød og at trøste et barn
og gi' det et kys med på vejen
at banke forsigtigt på naboens dør
og gæstfrit at åbne min egen

at se at Guds kærlighed afspejles her
hvor rosernes duft kaster skygge
og kendes i Kristus der delte med os
sit liv og sin mørkeste lykke.

Salmen fik en fin melodi af Christian Præstholm, og da jeg havde salmen med ude til sangaftener rundt omkring, viste det sig, at særligt yngre mennesker var begejstrede for melodien. Så jeg kom til at tænke på, at selvom en ny salme bør have en ny melodi, så gør det jo ikke noget, at flere salmer går på den samme nye melodi. Det kan endda være en fordel, så menigheden ikke skal lære en ny melodi hver gang. Så jeg skrev et par stykker til på samme melodi, og da de også var udlægninger af et bestemt begreb, lod jeg også dem begynde med et "At ..." – som "At søge Guds rige" eller "At være Guds barn". For at undgå en alt for belærende tone, forsøgte jeg at gøre salmeteksterne anskuelige ved at bruge billeder, der kendes af enhver.

Det blev blandt andet til en salme til 3. søndag i fasten (Ef. 5,[1]6-9) hvor Paulus i sit brev til menigheden i Efesos siger, at de skal stræbe efter at ligne Gud som hans kære børn, og at de ikke skal forfalde til griskhed, skamløshed eller anden dårlig opførsel, men derimod være lys i Herren. Da første del af epistlen ikke altid bliver læst, har jeg i stedet forsøgt at svare på et uudtalt spørgsmål, nemlig hvad det i grunden vil sige at være Guds barn:

At være Guds barn er forundret at stå
og høre bag træernes susen
og stormenes rasen det visdommens ord
der lød gennem urhavets brusen

at gribes af tvivl, være trodsig og vred
men blive trængt op i et hjørne
en juni når sletternes troldsorte træer
forvandles til hvidklædte tjørne

at skuffes af ord og at miste en drøm
og føle sig tom og alene
at rives til blods og at se i et spejl
et ansigt bag tornede grene

at kende i Kristus Guds kærligheds magt
og opgi sig selv og sit eget
at følge med håb hvad du aner i tro
fordi du blev elsket så meget

at være Guds barn er at bæres af ham
hvis kærlighed ingen kan kue
engang var vi mørke men nu er vi lys
og brænder i helligånds lue.

At være Guds barn er ikke så forskelligt fra at være et barn, der kender til som lille at beundre alt det, ens forældre kan og gør, men som også har oplevet at blive vred og trodsig og måttet gå i sig selv igen. Som når man overvældes af stor kærlighed eller stor skønhed. Hvem kan være vred, når hvidtjørnen står i blomst?

Opbygningen er sådan, at vendepunktet ligger lige midt i salmen, hvor ensomheden og smerterne mødes af billedet af den lidende Kristus og den kærlighed, vi møder i ham. I vers fire kommer så den egentlige udlægning af epistlens anliggende, som er, at vi skal ligne Gud og ”vandre i kærlighed, ligesom Kristus elskede os og gav sig hen som en gave og et offer til Gud.” Og salmen slutter med en sammenfatning af, hvad det er at være Guds barn, nemlig at være lys, antændt af helligånden.

Epistlernes teologi

En epistelsalme skal naturligvis afspejle den teologi, der ligger i teksten. Men af hensyn til placeringen i gudstjenesten skal en epistelsalme (helst) være kort, så der er ikke plads (eller tålmodighed) til en længere udredning af, hvad Paulus kan have ment eller tænkt, eller til en oplysning om den menighed, epistlen var stilet til, og de uenigheder, der kunne være baggrunden. Så ofte har jeg prøvet at koncentrere mig om nogle markante ord eller begreber og bygge salmen op over dem fremfor at stile efter en egentlig teologisk udlægning. Altså kort sagt spurgt mig selv om, hvad apostlen ville sig med det her, hvis han skulle sammenfatte det kort.

Det betyder selvfølgelig ikke, at man kan lægge sin teologiske viden fra sig. For mig har det været en hjælp at tænke på, at epistlerne er skrevet af mennesker, der havde været nær på begivenhederne, men er rettet til mennesker, for hvem det kristne budskab var nyt, og som levede i en kultur, der var præget af en helt anden tankegang end den kristne. Mange af de allerførste kristne var jøder, og de kom fra en religion med klare bud og forbud: ”Du skal” og ”Du må ikke”. Hvordan skulle de nu forstå det med den kristne frihed? Hvordan udfoldede man den frihed? Det forsøger Paulus flere gange at forklare sine menigheder, blandt andet i Galaterbrevet (2,16-21), der er læsning til 13. søndag efter trinitatis. Den opmærksomme læser vil finde inspirationen fra Leonard Cohens kendte ord om lyset, der finder en sprække:

Hvor ildtjørnen flammed og bjergenes top
stod sort bag ved uvejr og torden
gav Gud sine bud de står prentet i sten
og værner om tryghed og orden

Gud drømte i ånd men vi læste i sten
det strenge ”du skal” og ”må ikke”
og mørkemænd byggede mure af frygt –
men lys finder altid en sprække

gudskyet er Kristus. Han lever i os
og verden blir ny når han kalder
som ildsjæle færdes vi frit på hans ord
mens stenene ryster og falder.

Salmen handler ligesom epistlen om forholdet mellem lov og evangelium, men også om, at loven er givet mennesker, for at de skal leve trygt med hinanden, og frihed er at fortolke loven i Jesu ånd.

Epistelsalmerne og etikken

Det bringer os videre til et andet stort emne. For selvom epistlerne handler om mange ting, så ligger vægten ofte på etikken. Derfor giver de også stof til eftertanke for os, der står med mange etiske spørgsmål, som vi skal løse i Kristi ånd. Her kommer det formanende ind igen, men apostlene forsøgte som kloge forældre at tale klart og utvetydigt uden at skabe unødige kløfter – noget, der også er tiltrængt i dag, hvor vores biskoppelige papforældre sommetider har svært ved at sige til og fra.

Jesu bud om næstekærlighed ligger til grund for den kristne lære; men i et samfund, hvor familien spillede en altafgørende rolle, var det nærliggende at spørge, om næstekærligheden kun gjaldt de kristne medlemmer af menigheden? Eller gjaldt det også alle andre kristne? Eller måske ligefrem de uomvendte og fjendtlige hedninge? Eller hele verden? Det er et spørgsmål, der aldrig er forstummet, men heller aldrig løst, for hvor skal man ende, og hvor skal man begynde? ”Du har din næstes liv i din hånd”, sagde Løgstrup, og det var rigtigt og vigtigt at få sagt på et tidspunkt, hvor vi i Danmark følte os som hjemmehørende i en lille tryk tidslomme uden for de store begivenheder; men erfaringen viser, at Løgstrups altruistiske tolkning i en kompliceret verden kan være med til at udtynde næstekærligheden. Det er nemmere at elske menneskeheden end det enkelte menneske for slet ikke at tale om naboer, der holder fest og sætter turbo på musikken klokken tre om natten, så han vækker hele kvarteret.

Måske skal man begynde, hvor man er? Det er, hvad apostlen Peter pålægger menigheden i epistlen til 6. søndag efter påske (1. Pet. 4,7b-11): ”Vær besindige og årvågne”, siger han; men han ved også, at de små menigheder er omgivet af ydre fjender, så derfor lægger han stor vægt på den indbyrdes kærlighed. Og det kunne måske fortolkes sådan:

Begynd med din næste
begynd hvor du er
blandt tornede kviste
med blodrøde bær

når afmagten skriger
og ulykker sker
begynd med din næste
begynd hvor du er

Det kristne kærlighedsbegreb er ikke den romantiske kærlighed, og Peter finder eksempler på, hvordan kærligheden skal vise sig i handling. De kristne skal være ”gæstfri mod hinanden uden tværhed” og hjælpe hinanden med de evner og ”nåde-gaver”, enhver har fået. Men hvis man nu ser en lille lukket menighed for sig, så har Peter samtidig en anden pointe, nemlig at de kristne skal herliggøre Gud i deres livsførelse. Det svarer til, hvad Jesus siger i Bjergprædikenen, at de kristne skal være verdens lys. De kristnes indbyrdes kærlighed skal virke som eksempel, så de bliver bærere af kærligheden, så den fra dem kan brede sig ud i verden – ganske som Abraham i Det Gamle Testamente er bærer af velsignelsen. Igen er det svært at få plads til så mange ting i en kort salme, så et anskueligt billede må gøre det ud for mange ord – her i billedet af ringene, der breder sig i vandet:

tro ikke Gud kræver
langt mer end du kan
han vil at du lever
i kald og i stand
hans kærlighed spredes
som ringe i vand
fra os hvor vi lever
og gør hvad vi kan

Sidste vers opsummerer, men viser også videre til søndagens evangelium om talsmanden, der skal vidne om Jesus. Det samme skal hans disciple til alle tider. Det sker, når vi lever efter hans bud og går på hans ord:

begynd hvor du lever
med Kristus, Guds ord
der gir hvad han kræver
og skaber på jord
et folk der tør elske
der håber og tror
begynd hvor du lever
og gå på hans ord.

Ét menneske kan ikke reformere hele verden. Men vi kan bruge de gaver, vi nu engang har fået, leve kærligt med hinanden og så håbe på, at det kan række videre ud. Det er, hvad apostlen her siger. Det lyder enkelt. Det er enkelt.

Erling Lindgren har givet salmen en flot og sangbar melodi, så det er nemt at lære den. I øvrigt omhandler den et så alment kristent tema, at den nemt kan finde anvendelse også på andre søndage.

Epistelsalmer og årstiderne

For mig har det været naturligt at inddrage årstiderne i mine epistelsalmer. Vejret er et godt fælles samtaleemne, det påvirker i hvert fald min sindsstemning, og så er det så heldigt, at årstid og kirkeår passer sammen her på den nordlige halvkugle. En salme til Helligtrekongers søndag kan derfor passende samtidig være en vintersalme. Epistlen er fra Første Johannesbrev (1.Joh. 2,7-11), der fortolker og udlægger betydningen af det nye, der skete, da Gud selv kom til verden.

Med Helligtrekongertiden er vi i *epifani-tiden*, hvor vi fejrer, at Gud har åbenbaret sig blandt mennesker. Julen er ikke ”overstået”, men stadig nærværende i tankerne, og lyset begynder så småt at vinde over mørket. Det gør det naturligt også at inddrage Johannesevangeliets juleevangelium om lyset, der skinner i mørket, for at ende ved Jesus som det sande lys, der er her og viser os vej ud af mørket: ”se, mørket mister magt”. Derved danner epistelsalmen en naturlig overgang til Jesu ord om, at han er det sande lys. Salmen inddrager på den måde både årstiden, tilbageblikket, der slår fast, hvor vi befinder os i kirkeåret, og en åbning til dagens evangelium:

I disse vinterdage
hvor himmelharpen slår
de stærke dybe toner
ind i det nye år
går vi mod lyse tider
se, mørket mister magt
mens solen væver tråde
i døgnets vinterdragt

det skete i de dage
da alle hjerter frøs
at lyset kom til verden
og glæden sluppet løs
og vi der gik i blinde
i mørkets korridor
så stjernetræer blomstre
med lys fra syd til nord

det sande lys der kommer
til verden udefra
er ham der selv er lyset
hos os fra dag til dag
han vil at vi skal elske
og glemme gammelt had
så vi som børn af lyset
kan følges kærligt ad.

Salmen er skrevet til en melodi af Jesper Gottlieb, som jeg tidligere har brugt til en aftensalme for børn, og som jeg er blevet så glad for – både fordi den er smuk, og fordi den er meget sangbar.

Længsel og bøn

Søren Kierkegaard skriver et sted, at ”Længslen er din gave”, og længslen ligger som en grundtone i evangelier, epistler og salmer. Længsel er et menneskeligt vilkår, og de første kristne levede under vanskelige forhold og med stadige trusler om forfølgelse og død. I Romerbrevet, kapitel 8,18-23, der er læsning til 4. søndag efter trinitatis, giver Paulus lidelsen perspektiv ved at pege på herligheden, det

evige liv, der venter Guds børn. De første kristne havde et klart billede af, hvad de ventede på. For os er det lidt mere dunkelt, men vi tror på, at vi bag mørket skal se en mening og møde en kærlighed, der kaster et nyt lys ind over vores liv.

Længslen er temaet i salmen, der er kort og enkel og med en fin melodi af Birgitte Buur.

Der er en længsel i altings form
i fuglens vinge
i træets stamme
i græssets hvisken og tankens storm –
det er bestandig det samme

en længsel lagt af Guds egen hånd
i vores hjerter
og nervetråde
en strøm der går gennem sjæl og ånd
med håb og bøn om hans nåde

så vi trods ondskab og splittethed
bag tidens tomhed
og verdens løgne
kan se i modlys Guds herlighed
med barnets undrende øjne.

Længslen finder ord i bønner. Det samme gør vores ængstelse og uro. Jeg skrev for nogle år siden en efterårssalme, som Arne Andreassen skrev melodi til. Han var særlig glad for et af versene, som han mente, egnede sig til at stå alene som en bøn eller en påkaldelse. Jeg skrev nu alligevel et ekstra vers, så det blev til en meget kort epistelsalme til 3. søndag efter trinitatis I, hvor læsningen fra 1. Peters brev (1. Pet. 5,6-11) handler om ondskaben i verden og djævelen, der går omkring som en brølende løve. Også vi ved, at det kan være svært at holde fast ved troen i en fjendtlig verden, hvor der er mange stemmer, der kalder bort fra Gud. Vi må bede om hjælp og holde fast ved Kristus, der gav os håb og mod, afslørede løgner og gav os nye ord, så vi kan synge lysets sang for hinanden her, hvor vi skal leve.

Bevar os Gud hos dig
og syng os lysets sang om evigheden
for uden dig er angst og mørke kun
med frostens ånde ud af nattens mund
i rummets tavse sprog om intetheden

bevar os Gud ved ham
der gav os stjerneglimt af herligheden
han jager løgneren fra dens lurekrog
og gir os nye ord, et helligt sprog
der synger lysets sang om evigheden

Epistelsalmerne og dagliglivet

De fleste af os har nok nogle steder i epistlerne, der taler særligt til os. For mig er det blandt andre nogle ord fra Romerbrevet, der er læsning til 11. søndag efter trinitatis II (Rom. 10,4-13). Her skriver Paulus, at ”Ordet er dig nær, i din mund og i dit hjerte” (Rom. 10,8b), og så tilføjer han, at ordet er det troens ord, vi prædiker. Det, der ”skaber, hvad det nævner”, det er Guds ord, det er det ord, der har skabt alt, det er Kristus, og det er kærlighedens ord. Det fantastiske er, at det er os så nær, at det banker i vores hjerter, lever i de ord, vi siger, og gives videre gennem os, når vi bekender troen på Kristus.

Nu har jeg flere gange skrevet, at en epistelsalme bør være kort. Men der er ingen regel uden undtagelse, og jeg ville gerne folde det lidt mere ud i denne salme, fordi der er så mange aspekter i det. Eftersom Gud har skabt i kærlighed, kalder hans ord på vores omsorg for det, han har skabt; men det giver også blik for skønheden omkring os. Skønheden i de store og de små ting – i floder af mørke med spejlende stjerner, i ”de hænder der ælter en dej”. Det sidste var noget, jeg har tænkt på, lige siden jeg for en del år siden så en TV-udsendelse, hvor en gammel kvinde blev interviewet. Hun boede i et af de baltiske lande i en landsby, hvor mange af beboerne var blevet deporteret under Anden Verdenskrig. Først af tyskerne, siden af russerne. Det var en trist historie; men mens hun fortalte, fokuserede TV-kameraet ikke på hendes ansigt, men på hendes hænder, der netop æltede en brøddej på et groft køkkenbord. Jeg genkendte bevægelserne: At strø mel på bordet, ælte, folde, lidt mere mel, ælte og folde og til sidst forme til et brød. Og det slog mig, at det at bage et brød, er urgammelt. Mennesker har bagt brød af vilde kornsorter endnu før, man begyndte at dyrke jorden regelmæssigt.

Brødet er helligt. I gamle dage skar man et kors i brødet, når man satte det til efterhævning for at erindre enhver om, at det er Guds gave. Og vi har salmer om landbruget, om at pløje og så og høste, vi har Fadervor, hvor vi takker for det daglige brød, og vi har brødet i nadveren; men der har altid været nogen, der måtte tage sig for at bage brødet.

Der våger i verden et kærlighedsord
– det banker i hjertet på dig –
det kalder på omsorg for livet på jord
og følger dig dagligt på vej
det hvisker så sagte det er dig så nær
det taler til dig hvor du er

det lægger en skønhed i alt hvad du ser
i blomster og småbørn i leg
i floder af mørke i stjernernes skær
de hænder der ælter en dej
og dem der tog nænsomt imod dig engang
i sommerens sovende sang

Guds ord giver os blik for skønheden, men vi griber også hans ord, når vi mister modet eller skal trøste andre mennesker, ligesom andre kan bringe det til os, når vi har brug for trøst. Det lever i os, i vores hjerte, i vores mund og i den bekendelse, der udtrykker vores tro og håb og åbner evighedens horisont for vores liv.

det vækker ved vinter dit svindende mod
med ord til den sagteste bøn
og synger erindringen ind i dit blod
om dage da skoven stod grøn
det skinner i natten når solen går ned
og bringer velsignelsen med

det følger dig når du med hengivent sind
vil sprede lidt glæde hos den
der sørger og ikke ved ud eller ind
men savner sin kæreste ven
når sorgerne kommer din drøm går itu
og brister – det er der endnu

Guds kærlighed lever i menneskeord
– det lægges i munden på dig –
og hver gang vi sammen bekender: ”Vi tror”
så bringer vi bud om en vej
hvor håbet kan flyve som fugl over vand
langt ind i Guds dejlige land.

Salmen er en af dem, jeg selv holder mest af, hvilket også skyldes Erik Sommers melodi, der er meget, meget smuk og sangbar.

Afsluttende bemærkninger

Arbejdet med epistelsalmer er krævende, men også givende, fordi man må forsøge både at tage teologien alvorligt og at fortolke brevenes anliggende i et nutidigt sprog. Det er efterhånden blevet til et sted mellem tyve og tredive salmer fordelt over kirkeåret, men jeg har ingen intention om at skrive salmer til alle epistlerne. Nogle af dem er så tidsprægede, at de sjældent læses i gudstjenesten. Men arbejdet har givet mig blik for den omsorg og omhu, apostlene lægger for dagen, når de overvejer, hvordan det glædelige budskab skal bringes videre, og hvordan det skal fortolkes, så det bliver til tro, til håb og til glæde for mennesker. Og det er en aldrig afsluttet opgave.